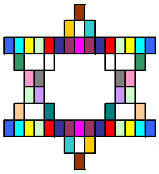
יום א', י"ב ב תשס"ו (12 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978



"**דע את עמך**" [המשך המסע לקהילות תפוצות ישראל]

<u>איחוד האמירויות הערביות</u> – שעשועי פורים? אולי, אך זאת האמת. במדינה הזאת, למיטב ידיעתנו אין אף יהודי אחד ויש עוד מקומות כאלה. כמה מהם רחוקים יותר, כמה מהם קרובים יותר. מצב טוב? סימן שרוב יהודי העולם כבר חזרו הביתה? אולי, אך כפי שאומר נתן שרנסקי בספרו האחרון, עד שכל מדינה בעולם לא תכיר בזכויות האזרח הבסיסיות, העולם לא בטוח לאף אחד. הרהורים לקראת פורים...

הרב אליהו ועצמות החיד"א

החיד"א – הרב חיים יוסף דוד אזולאי – נפטר ביום שבת, **<u>י"א באדר</u>**, לפני 200 שנה. בן למשפחת רבנים מיוחסת היה. חיבר 83 ספרים כמניין שנות חייו. רוב ימיו עשׂה החיד"א בנדודים בחו"ל, כשד"ר [=שלוחא דרבנן, אוסף תרומות לטובת מוסדות ציבוריים בארץ] – לאירופה, קושטא, מצרים, יוון, איטליה, גרמניה, צרפת ואנגליה, טוניס ולבסוף באיטליה, שם נפטר בשנת תקס"ו [1806]. על החזרת קברו ארצה המעשׂה הבא – לא יאומן כי יסופר:

בשל היותו של החיד"א שליח ארץ ישראל שנפטר בגלות, נוצר הרצון להעלות את עצמותיו ארצה. החיד"א הועבר כבר פעם אחת מקברו המקורי לקבר אחר בליוורנו, בימי מלחמת העולם השנייה, בהוראת השלטון הפאשיסטי. הראשון לציון **הרב יצחק נסים** זצ"ל הוא שפעל להעלאת עצמותיו של החיד"א ארצה. הוקמה ועדה ציבורית שבראשה עמד הנשׂיא דאז, **יצחק בן צבי**, ובה היה חבר גם בנו של הרב נסים, החוקר **מאיר בניהו**, שפרסם כמה ספרים על החיד"א. כדרכם של צדיקים, קדושתו של החיד"א לא פגה עם פטירתו. את הסיפור המדהים הבא סיפר לי [כותב המאמר] השבוע **הרב שמואל זעפרני**, ראש לשכתו של הראשון לציון **הרב מרדכי אליהו** שליט"א, על-פי דברים ששמע מפיו של הרב אליהו.

הראשון לציון הרב יצחק נסים זצ"ל מינה את הרב אליהו (שהיה אז בן 31 בלבד) לטפל בהעלאת עצמותיו של החיד"א, בתור מי שבקי היטב בכתביו של החכם המת. כשהגיע הארון לנמל התעופה בלוד באו לקבל את פניו רבה של רמלה, **ר' יצחק אבוחצירא** (**'הבבא חאקי'**), **הרב לניאדו**, **הרב אליהו** ו**פרופ' נבון**, יהודי איטלקי שטיפל בהעתקת הקבר באיטליה. כשהגיע המטוס עלו אליו הרבנים, ולעיניהם נתגלה ארון עץ ארוך. הרב אליהו ביקש לפתוח אותו, ולאחר דין ודברים רצונו מולא.

בתוך ארון העץ מצאו ארון ברזל בגודל של 50 X 60 ס"מ. כשראה הרב אליהו את הארון הקטן, הוא התפלא, כיצד נכנסו עצמות החיד"א לתוך הארון הקטן כל-כך. הרב אליהו עזב לזמן מה את המקום, ונסע לרמלה כדי לטבול במקווה ולקנות מברגים בשביל לפתוח את ארון הברזל, שהיה מוברג בחלקו העליון. כאשר החל הרב אליהו לפתוח את הארון, נשמע מתוכו רעש עז כל-כך עד שהבבא חאקי התעלף. הרב אליהו פנה אל החיד"א ואמר לו: "בספרך כתבת כך וכך, ואני עושׂה בדיוק מה שכתבת", והרעש פסק. בהמשך נשמע רעש שני, חזק יותר מהראשון, ושוב אמר הרב אליהו שהוא עושׂה בדיוק מה שכתב בספרו, ושוב הרעש פסק. הארון היה בנוי בצורה כזו שכשפותחים את חלקו העליון, שאר החלקים נפתחים מאליהם. כשנפתח החלק העליון נגלו לעיני הרב אליהו העצמות, שהיו בערמה לא מסודרת. הרב אליהו רק הניח את ידיו על העצמות, ובאורח פלא הן הסתדרו מיד בצורה של שלד. עתה יכול היה הרב לסגור את הארון. ביום **כ' באייר תש"ך** (1960) נערכה קבורתו של החיד"א בירושלים, וקברו נמצא בכניסה להר המנוחות בגבעת שאול.

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **<u>ראשון</u>** בשבת
בשׂמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישׂראל!